

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6SŽ/7/2015
Identifikačné číslo spisu: 9015010053
Dátum vydania rozhodnutia: 14.12.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Adamcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:9015010053.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a zo sudcov JUDr. Ivana Rumanu a JUDr. Jozefa Hargaša v právnej veci navrhovateľky: MAC TV, s.r.o., so sídlom Brečtanová 1, 831 01 Bratislava, IČO: 00 618 322, právne zastúpenej Advokátskou kanceláriou Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Drotárska cesta 102, 811 02 Bratislava, IČO: 36 731 544, proti odporkyni: Rada pre vysielanie a retransmisii, so sídlom Dobrovičova 8, 810 00 Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/36/2015 z 23. júna 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/36/2015 z 23. júna 2015 p o t v r d z u j e.

Navrhovateľke náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

Navrhovateľka j e p o v i n n á zaplatiť súdny poplatok vo výške 500 € na bankový účet, podľa priloženého platobného predpisu v lehote 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozhodnutím č. RP/36/2015 z 23. júna 2015 odporkyňa (ďalej aj „Rada“) ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g) a h) zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z.z.“) postupom podľa ustanovenia § 71 zák. č. 308/2000 Z.z. rozhodla, že navrhovateľka porušila:

I. povinnosť ustanovenú v 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že vo vysielaní v komunikátoch propagujúcich súťaž Štartovací balíček TV JOJ, ktoré boli odvysielané na programovej službe JOJ v dňoch 14. januára 2015 o cca 23:12 hod. a 23:29 hod., 15. januára 2015 o cca 20:24 hod. a 18. januára 2015 o cca 20:24 hod., a ktoré naplnili definíciu telenákupného šotu podľa § 32 ods. 2 písm. a) zákona

č. 308/2000 Z. z., účinkovala moderátorka spravodajského programu televízie JOJ,

II. povinnosť ustanovenú v § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že na televíznej programovej službe JOJ dňa 14. januára 2015 v čase od 23:00:00 hod. do 23:59:59 hod. odvysielala

- reklamný blok v čase od cca 23:23:17 hod. do cca 23:29:16 hod. v trvaní 5 minút a 59 sekúnd,
- reklamný blok v čase od cca 23:52:35 hod. do cca 23:58:25 hod. v trvaní 5 minút a 50 sekúnd,
- komunikáty propagujúce súťaž Štartovací balíček JOJ v čase od cca 23:12:53 hod. do cca 23:14:48 hod. v trvaní 1 minúta a 55 sekúnd a v čase od cca 23:29:21 hod. do cca 23:29:37 hod. v trvaní 16 sekúnd, ktoré naplnili definíciu telenákupného šotu podľa § 32 ods. 2 písm. a) zákona č. 308/2000 Z., v celkovom časovom rozsahu 14 minút, čím došlo k prekročeniu času vyhradeného reklamným a telenákupným šotom počas jednej celej hodiny o 2 minúty,

za čo bola navrhovateľke podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d) zákona č. 308/2000 Z.z. uložená úhrnná sankcia - pokuta určená podľa § 67 ods. 5 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z. vo výške 9.500,- €.

Odporkyňa vo výroku rozhodnutia zároveň uviedla, že podľa § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z. „uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila“ a že v zmysle § 67 ods. 16 zákona č. 308/2000 Z. z. je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na v rozhodnutí uvedený účet.

Svoje rozhodnutie odporkyňa odôvodnila, okrem iného, vyššie uvedenými zákonnými ustanoveniami, popisom skutkového stavu uvedeným v oznámení o začatí správneho konania a nasledovnými skutočnosťami:

Navrhovateľke (účastníkovi konania) bolo doručené oznámenie o začatí správneho konania dňa 24. marca 2015 listom č. 1627/2015/O, na základe čoho sa začalo správne konanie č. 239/SKO/2015. Účastník konania bol súčasne vyzvaný, aby v lehote najneskôr do 10 dní od doručenia oznámenia v súlade s § 33 ods. 1 a § 34 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 71/1967 Zb.“ alebo „správny poriadok“) zaslal svoje stanovisko, prípadne navrhol dôkazy a vyjadril sa k podkladom pre rozhodnutie v predmetnom správnom konaní. Súčasne bol účastník konania upozornený, že pokiaľ svoje práva v stanovenej lehote nevyužije, Rada môže rozhodnúť vo veci aj bez jeho stanoviska, pokiaľ uzná, že podklady a dôkazy zhromaždené v správnom konaní sú dostačujúce podľa § 46 správneho poriadku. Prílohou oznámenia o začatí správneho konania bol prepis/popis skutkového stavu.

Listom č. 2148/2015/O z 5. mája 2015 bola účastníkovi konania zaslaná opätovná výzva na vyjadrenie sa k podkladom pre rozhodnutie v správnom konaní č. 239/SKO/2015 v lehote do 5 dní odo dňa jej doručenia, spolu s poučením, že Rada môže rozhodnúť vo veci aj bez jeho stanoviska, pokiaľ uzná, že podklady a dôkazy zhromaždené v správnom konaní sú dostačujúce podľa § 46 správneho poriadku. Vyjadrenie účastníka konania k správne konaniu nebolo Rade do rozhodnutia vo veci doručené.

Podkladmi pre rozhodnutie Rady boli: záznam komunikátov propagujúcich súťaž Štartovací balíček TV JOJ, odvysielaných na programovej službe JOJ dňa 14. januára 2015 o cca 23:12 hod. a 23:29 hod., 15. januára 2015 o cca 20:24 hod. a 18. januára 2015 o cca 20:24 hod a prepis/popis skutkového stavu, ktorý bol prílohou oznámenia o začatí správneho konania.

Rada po získaní všetkých podkladov pre rozhodnutie a po oboznámení sa s nimi v danej veci rozhodla dňa 23. júna 2015. V odôvodnení rozhodnutia uviedla, že posúdenie súladnosti vysielania uvedených komunikátov záviselo od ich posúdenia ako telenákupu, poprípade reklamy. Rada posudzovala, či predmetné komunikáty boli programom alebo doplnkovým vysielaním, do ktorého sa radia aj reklama a telenákup. Uviedla, že pojem doplnkové vysielanie je vymedzený v § 3 písm. h) zákona č. 308/2000 Z. z., ktoré je vymedzené jednak negatívne (doplnkové vysielanie nie je programom) a popisáním funkcie doplnkového vysielania (zvyčajne doplná čas medzi jednotlivými programami). V § 3 písm. h) zákona č. 308/2000 Z. z. je ďalej uvedený pomerne obsiahly exemplifikatívny výpočet komunikátov, ktoré sa

zaradujú pod doplnkové vysielanie. Niektoré z týchto komunikátov sú následne vymedzené v príslušných častiach zákona č. 308/2000 Z. z. (napr. pojem reklama je vymedzený v § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z., pojem telenákup je vymedzený v § 32 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z., pojem vlastná propagácia je vymedzený v § 37a ods. 2 zákona č. 08/2000 Z. z.). Pojem program je uvedený v § 3 písm. i) bod 2 zákona č. 308/2000 Z.z. Programom v televíznom vysielaní bude zvukovo-obrazový komunikát, tvoriaci svojím obsahom, formou a funkciou uzavretý celok v rámci programovej služby vysielateľa - účastníka konania. Trvanie komunikátu nie je definičným znakom ani pojmu doplnkové vysielanie ani pojmu program, hoci vo všeobecnosti majú programy dlhšie trvanie, keďže ich funkcia je odlišná od funkcie doplnkového vysielania.

Vychádzajúc z uvedených ustanovení Rada uviedla, že záver o tom, či určitý komunikát je programom alebo doplnkovým vysielaním, je možné urobiť len na základe jeho obsahu. Preto sa zamerala na posúdenie, či predmetné komunikáty vzhľadom na ich obsah, formu a funkciu tvorili uzavretý celok v rámci vysielanej televíznej programovej služby. Rada skonštatovala, že po obsahovej stránke posudzované komunikáty neboli totožné. Každý z posudzovaných komunikátov obsahoval výzvu na účasť v súťaži, avšak táto bola v jednotlivých komunikátoch dopĺňaná o ďalšie informácie. V prípade komunikátu odvysielaného dňa 14. januára 2015 o cca 23:12:53 hod. boli diváci vyzvaní, aby poslali SMS na zverejnené telefónne číslo, na základe čoho mali mať možnosť vyhrať prezentovanú výhru. Diváci boli motivovaní k posielaniu SMS na zverejnené číslo aj informáciou o tom, že v prípade zaslania SMS na toto číslo do polnoci daného dňa, získajú v hre prémii 140 žrebov, čím mali byť zvýšené ich šance na výhru. Divákovi bolo ďalej priblížené, čo všetko si za ponúkanú výhru mohli dopriať. V predmetnom komunikáte bola ešte sprostredkovaná informácia o dni žrebovania. Na obrazovke bola počas vysielania predmetného komunikátu prítomná výzva na zasielanie SMS na poskytnuté telefónne číslo, informácia o umiestnení pravidiel hry na internetovej stránke vyhra.huste.tv, o cene prijatej SMS a počte získaných kreditov, ktoré súťažiaci získajú zaslaním SMS. Diváci boli v rámci komunikátu priamo vyzvaní na zasielanie SMS dovedna šesťkrát.

Veľmi obdobný komunikátu odvysielanému dňa 14. januára 2015 o cca 23:12:53 hod. bol aj komunikát odvysielaný dňa 15. januára 2015 o cca 20:24:03 hod., v prípade ktorého boli diváci opakovane vyzývaní, aby zasielali SMS na zverejnené číslo, informovaní o výške výhry a motivovaní k zasielaniu SMS informáciou o prémii za jej zaslanie, ktorá bola v tomto prípade 160 žrebov. Posudzovaný komunikát bol doplnený aj o informácie o tom, ako sa dá do súťaže zapojiť. Išlo však len o zopakovanie výzvy na zasielanie SMS na zverejnené telefónne číslo. V rámci obrazovej zložky bola obdobná výzva ako v komunikáte zo 14. januára 2015 o cca 23:12:53.

Komunikát odvysielaný dňa 14. januára 2015 o cca 23:29:21 bol z posudzovaných komunikátov z hľadiska časového trvania najkratší. Aj tento komunikát obsahoval výzvu na zasielanie SMS, avšak nebola toľkokrát zopakovaná, informáciu o zvýšení ponúkanej výhry a v textovej forme boli na obrazovke zobrazené obdobné informácie ako vo vyššie popísaných komunikátoch.

Komunikát odvysielaný dňa 18. januára 2015 o cca 20:24:03 bol z uvedených komunikátov najdlhší. Divákovi bola v jeho rámci sprostredkovaná informácia o víťazovi súťaže. Ako vyplynulo z vyjadrení moderátorky, ten nebol vylosovaný priamo počas trvania komunikátu. Aj počas tohto komunikátu boli diváci opakovane vyzývaní, aby zasielali SMS a zúčastnili sa hry o výhru, ktorá v ďalšom hernom cykle mala byť 55.000 €. Na obrazovke boli v textovej forme obdobné informácie ako vo vyššie popísaných komunikátoch.

Rada uviedla, že ústrednou informáciou v každom jednom komunikáte bola výzva na zasielanie SMS na poskytnuté číslo a účasť v hre, pričom v rámci posudzovaných komunikátov nebolo možné identifikovať členenie na úvod, jadro a záver. Spracovaním takýto komunikát skôr zodpovedá rôznym komerčným výzvam a informáciám. Aj v prípade zábavných programov je obsah komunikátu do istej miery štruktúrovaný. V rámci takéhoto komunikátu majú diváci možnosť prežívať zážitok z hry, zábavu, dozvedieť sa nové informácie. Uvedené aspekty zábavného programu neboli v posudzovaných komunikátoch prítomné.

Rada konštatovala, že posudzované komunikáty sú zvukovo-obrazovými komunikátmi, ktorých trvanie je cca 105 sekúnd v prípade komunikátu odvysielaného dňa 14. januára 2015 o cca 23:12:53, cca 16 sekúnd v prípade komunikátu odvysielaného dňa 14. januára 2015 o cca 23:29:21, cca 134 sekúnd v prípade komunikátu odvysielaného dňa 15. januára 2015 o cca 20:24:03 a cca 4 minúty 11 sekúnd v prípade komunikátu odvysielaného dňa 18. januára 2015 o cca 20:24:03 hod. Po formálnej stránke mali tieto komunikáty začiatok a koniec. Po obsahovej stránke sa však v ich rámci neodohrával žiadny dej. Činnosť, ku ktorej boli diváci vyzývaní, prebiehala mimo vysielania predmetných komunikátov. Vizuálnym, zvukovým a dramaturgickým spracovaním bol komunikát vystavaný ako propagácia hry Štartovací balíček TV JOJ.

Funkciou predmetného komunikátu bolo spropagovať hru Štartovací balíček TV JOJ, poskytnúť divákovi informácie o možnosti účasti v tejto hre a vyzývať ich na účasť v nej. Za týmto účelom boli divákovi v rámci posudzovaných komunikátov opakovane poskytované informácie o výške výhry, o tom, čo si za ňu môžu dopriať a opakovane boli vyzývaní, aby zasielali SMS na poskytnuté telefónne číslo.

Rada skonštatovala, že po obsahovej stránke, ako aj z hľadiska funkcie predmetné komunikáty neboli uzavretými celkami, keďže slúžili na propagovanie služby, ktorá bola poskytovaná mimo samotného vysielania programovej služby. V prípade komunikátu odvysielaného dňa 14. januára 2015 o cca 23:29:21 hod. absentovalo akékoľvek ohraničenie komunikátu aj po formálnej stránke. Na základe uvedeného dospela Rada k záveru, že posudzované komunikáty neboli programom.

Propagačný charakter posudzovaných komunikátov viedol k záveru, že mohli byť niektorou z foriem mediálnej komerčnej komunikácie a teda, že boli doplnkovým vysielaním. Vzhľadom na predmet správneho konania vymedzený v oznámení o začatí správneho konania Rada posudzovala, či tieto komunikáty naplnili definíciu telenákupu alebo vlastnej propagácie, a to najmä vzhľadom na skutočnosť, že posudzované komunikáty obsahovali aj informácie, ktoré mali do istej miery propagačnú hodnotu aj vo vzťahu k vysielaniu účastníka konania. Rada uviedla, že pre posúdenie, či komunikát je vlastnou propagáciou, je podstatný jeho obsah. Ak je v rámci obsahu tohto komunikátu propagovaná služba tretej osoby a informácie vzťahu k vysielaniu vysielateľa ustupujú do úzadia, je potrebné o takomto komunikáte uvažovať ako o reklame, resp. telenákupе so všetkými následkami, ktoré sa s tým spájajú.

Z obsahu posudzovaných komunikátov bolo zrejmé, že ich primárnym účelom bolo propagovať službu - súťaž, do ktorej sa diváci mohli zapojiť zaslaním SMS. Pre účasť v hre museli diváci splniť ďalšie podmienky, ktoré však nesúviseli výhradne so samotným vysielaním. Ako vyplýva z dokumentov upravujúcich podmienky hry, hra nebola produktom účastníka konania, jej organizátorom bola tretia osoba, spoločnosť Mega Vox, s.r.o., vyhlasovateľom ktorej bola spoločnosť Slovenská produkčná, a.s., ktorá je jediným spoločníkom účastníka konania. Nakoľko samotná súťaž nebola účastníkom konania odvysielaná, vo vysielaní účastníka konania nebol zachytený jej priebeh, tento produkt nepredstavoval službu priamo spojenú s vysielaním a programami. Predmetný produkt propagoval služby viacerých subjektov a možnosť získania prezentovanej výhry bola podmienená ich využitím. Informácia o súťaži tak nebola informáciou o vlastnom vysielaní vysielateľa alebo o činnosti, ktorá by bola spojená s vysielaním, ale predstavovala informáciu o službe - súťaži existujúcej mimo sféry vysielania účastníka konania. Na základe uvedeného dospela Rada k záveru, že posudzované komunikáty neboli vlastnou propagáciou podľa § 37a ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z.

Na druhej strane, ako vyplýva z vyššie uvedeného, tieto komunikáty obsahovali priamu výzvu na zasielanie SMS na poskytnuté telefónne číslo, na základe čoho sa diváci mohli zúčastniť súťaže. Samotná účasť bola možná len za odplatu v podobe uhradenia ceny SMS, ktorá bola vyššia než bežná cena. Rada pri posudzovaní naplnenia definície telenákupu v súvislosti s vysielaním audiotextových hier opakovane vychádzala z rozhodnutia Súdneho dvora Európskej Únie vo veci C-195/06, v ktorom Súdny dvor Európskej Únie dáva odpoveď na otázku, či vysielanie alebo časť vysielania, v ktorom vysielateľ ponúka divákovi možnosť zúčastniť sa hry o cenu, a to tak, že im umožní zavolať v danom momente na audiotextové telefónne číslo, čiže za odplatu, spadá pod definíciu telenákupu.

Rada dospela k záveru, že predmetné komunikáty naplnili definíciu mediálnej komerčnej komunikácie podľa § 31a ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. V prípade predmetných komunikátov išlo o zvukovo-obrazovú informáciu, ktorá priamo propagovala službu tretej osoby tým, že priamo vyzývala na jej využitie. Z vyššie vedeného vyplýva, že posudzovaný komunikát program sprevádzal za odplatu, resp. inú podobnú protihodnotu. Nakoľko predmetný komunikát obsahoval priamu ponuku (výzva na zasielanie SMS na poskytnuté telefónne číslo a výzva na účasť v hre) vysielanú verejnosti s cieľom poskytnúť službu (hru o cenu) je zrejmé, že naplnil definíciu telenákupu, v čoho dôsledku sa naň vzťahuje aj úprava v § 32 ods. 4 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z. Na základe uvedeného dospela Rada k záveru, že posudzované komunikáty naplnili definíciu telenákupu.

V rámci posúdenia súladnosti vysielania s § 34 ods. 3 a § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z., Rada uviedla, že v komunikátoch účinkovala moderátorka športového spravodajského programu Šport programovej služby JOJ S.T.-F., moderovanie ktorého možno považovať za všeobecne známu skutočnosť, ktorú podľa § 34 ods. 6 správneho poriadku nie je potrebné dokazovať. Ako vyplýva vyššie uvedeného, posudzované komunikáty naplnili definíciu telenákupu. V § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. je formulované jedno z obmedzení pre formu a spôsob uvádzania reklamy a telenákupu. Účelom takéhoto obmedzenia je v čo najvyššej miere zabezpečiť, aby spravodajské a politicko-publicistické programy boli čo najviac oddelené od vysielania komerčných komunikátov a to za účelom zabezpečenia ich objektívnosti a nestrannosti, ako aj za účelom minimalizovania možnosti, aby si diváci tieto obsahy zamieňali, resp. spájali. Rada dospela k záveru, že § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. obmedzuje formu a spôsob uvádzania reklamy aj vo vzťahu k vysielaniu športového spravodajstva. Tým, že moderátorka spravodajského programu Šport S.T.-F. účinkovala v posudzovaných telenákových šotoch, došlo k porušeniu povinnosti podľa § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z.

V rámci vysielania programovej služby JOJ boli dňa 14. januára 2015 v čase od 23:00:00 hod. do 23:59:59 hod. odvysielané dva reklamné bloky oddelené od ostatného vysielania zvukovo-obrazovým predelom. Prvý reklamný blok bol odvysielaný v čase od cca 23:23:17 hod. do cca 23:29:16 hod. a trval 5 minút a 59 sekúnd. Druhý reklamný blok bol odvysielaný v čase od cca 23:52:35 hod. do cca 23:58:25 hod. a trval 5 minút a 50 sekúnd. Obsah týchto reklamných blokov tvorili výlučne komunikáty propagujúce bežné spotrebiteľské produkty alebo služby. V čase od cca 23:12:53 hod. do cca 23:14:48 hod. a v čase od cca 23:29:21 hod. do cca 23:29:37 hod. boli odvysielané tiež posudzované komunikáty propagujúce súťaž Štartovací balíček TV JOJ, prvý v trvaní 1 minúta a 55 sekúnd a druhý v trvaní 16 sekúnd. Ako je uvedené vyššie, oba uvedené komunikáty naplnili definíciu telenákových šotov (keďže nedosahovali trvanie aspoň 15 minút, nemožno ich označiť za telenákové pásma), na základe čoho je potrebné zohľadniť ich trvanie pri posudzovaní dodržania obmedzenia pre časový rozsah reklamy a telenákových šotov v jednej hodine. Reklama a posudzované komunikáty odvysielané v čase od 23:00:00 hod. do 23:59:59 trvali spolu 14 minút, čím bol presiahnutý 20 percentný limit v jednej hodine (12 minút), ktorý komerčný vysielateľ môže vyhradiť vysielaniu reklamy, o 2 minúty.

Keďže vysielací čas vyhradený reklamným šotom a telenákovým šotom počas jednej celej hodiny nesmie presiahnuť 20% teda 12 minút, došlo k porušeniu ustanovenia § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z.

Rada vo svojom rozhodnutí uviedla, že u právnických osôb sa zodpovednosť za správne delikty zakladá zásadne bez ohľadu na zavinenie (objektívna zodpovednosť pre správny delikt). Táto zásada platí aj v prípade zákona č. 308/2000 Z.z., ako aj správneho poriadku, ktoré nevyžadujú pri preukázaní, či došlo k správne deliktu, dokazovať zavinenie, alebo dokonca úmyselné konanie. Podstatné je iba to, či k porušeniu zákona objektívne došlo, alebo nie. Tomu, že sa v tomto prípade nielenže nedokazuje zavinenie, ale ani sa nerozlišuje medzi zavinením úmyselným alebo nedbanlivostným, svedčí aj skutočnosť, že ani jeden z cit. zákonov neobsahuje tzv. liberáčne dôvody, ktoré by umožnili zbaviť sa zodpovednosti za správny delikt. Okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu zákona, môžu byť zohľadnené pri ukladaní druhu sankcie, ale nie sú dôvodom na zastavenie správneho konania.

Rada ďalej poukázala na viaceré právoplatne uložené sankcie v čase odovysielania predmetných komunikátov.

Pri určovaní výšky pokuty za porušenie v § 32 ods. 4 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z. vzala do úvahy: rozsah a dosah vysielania, mieru zavinenia, následky porušenia povinnosti, trvanie správneho deliktu, spôsob porušenia povinnosti a závažnosť správneho deliktu.

V závere rozhodnutia Rada uviedla, že zo skutkového stavu, ako aj z informácií, ktorými disponuje jednoznačne a preukázateľne nevyplýva, že pri naplnení skutkovej podstaty týchto správnych deliktov došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia, resp. v akom rozsahu a teda uvedená skutočnosť v konečnom dôsledku nemala vplyv na určenie výšky pokuty. Rada pri určovaní výšky pokuty nemohla prihliadnuť na sankciu uloženú samoregulačným orgánom, nakoľko samoregulačný orgán pôsobiaci pre túto oblasť neexistuje.

V súlade s vyššie uvádzanými skutočnosťami Rada rozhodla o uložení sankcie na spodnej hranici zákonom vymedzenej sadzby, ktorú vzhľadom na závažnosť správnych deliktov považovala za plne odôvodnenú.

II.

Proti uvedenému rozhodnutiu odporkyne podala včas opravný prostriedok navrhovateľka z dôvodu, že týmto rozhodnutím bolo zasiahnuté do základného práva navrhovateľky na (i) spravodlivé súdne konanie, súdnu a inú právnu ochranu; a (ii) slobodu prejavu a šírenie informácií, garantované Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovorom, a to konkrétne ustanovenia článku 26 ods. 1 a 2 a článku 46 ods. 1 a ods. 2 v spojení s článkom 12 ods. 1 ústavy, ako aj článku 6 ods. 1 a článku 10 ods. 1 a 2 Dohovoru v spojení s článkom 1 Dohovoru. Žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil odporkyňi na ďalšie konanie a aby odporkyňu zaviazal na úhradu trov konania a trov právneho zastúpenia navrhovateľky.

V opravnom prostriedku uviedla, že k zásahu a porušeniu práva došlo postupom Rady v súvislosti s napadnutým rozhodnutím, ktorým uložila navrhovateľke sankciu, nakoľko:

- a) nevykonala dôkaz, resp. nevyhotovila zápisnice o vykonaní dôkazu (absencia riadneho zistenia skutkového stavu veci a absencia postupu Rady v súlade so zákonom), čo predstavuje postup Rady ako správneho orgánu, ktorý bol nezákonný a spôsobil nezákonnosť napadnutého rozhodnutia Rady;
- b) vo výroku rozhodnutia uviedla skutočnosť, ktorá nezodpovedá skutkovému stavu veci;
- c) absolútne nijakým spôsobom sa nezaoberala a neodôvodnila existenciu a splnenie podmienok na možné obmedzenie slobody prejavu vo vzťahu k všetkým výrokom napadnutého rozhodnutia a napriek tejto skutočnosti obmedzila slobodu prejavu navrhovateľky;
- d) na obmedzenie slobody prejavu navrhovateľky neexistoval ústavne akceptovateľný dôvod a ak by aj existoval, obmedzenie slobody prejavu nebolo proporcionálne.

Navrhovateľka namietala, že nevykonanie jediného dôkazu v konaní v súlade so zákonom a/alebo nevyhotovenie zápisnice o vykonaní dôkazu v súlade so správnym poriadkom je vážnym zásahom do práva na spravodlivé súdne konanie, súdnu a inú právnu ochranu. Rovnako namietala, že vada výroku spôsobuje nezrozumiteľnosť napadnutého rozhodnutia. Nedostatočné (žiadne) odôvodnenie vo vzťahu k existencii a splneniu podmienok na obmedzenie slobody prejavu predstavuje zjavný zásah do práv navrhovateľky na spravodlivé súdne konanie, súdnu a inú právnu ochranu, najmä práva na jasné, určité a zrozumiteľné odôvodnenie.

Navrhovateľka namietala, že obmedzenie slobody prejavu bez existencie ústavne akceptovateľného dôvodu a bez existencie proporcionality (nevyhnutnosti v demokratickom štáte), je možné považovať za vážny zásah do práva na slobodu prejavu navrhovateľky.

Rada vo svojom oznámení o začatí správneho konania, ako aj v napadnutom rozhodnutí uviedla, že podkladmi (dôkazmi) pre vydanie napadnutého rozhodnutia sú: záznamy z vysielania programovej služby JOJ; a prepis/popis skutkového stavu. Navrhovateľka v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu Rady namietala najmä skutočnosť, že z administratívneho spisu jednoznačne vyplýva, že Rada buď (i) nevykonala vyššie špecifikované dôkazy vôbec; alebo (ii) ich nevykonala v súlade so správnym poriadkom, hoci z rozhodnutia Rady vyplýva, že je postavené výlučne na skutočnostiach, ktoré bolo možné zistiť výlučne len na základe vykonania uvedených dôkazov zákonným spôsobom.

Navrhovateľka uviedla, že v prípade, ak z rozhodnutia Rady vyplýva, že rozhodnutie je postavené na skutočnostiach, ktoré bolo možné zistiť výlučne vykonaním obrazovo-zvukového záznamu (resp. ak Rada uvádza, že sa „oboznámila s podkladmi pre rozhodnutie“) je potom nevyhnutné, aby z obsahu správneho spisu bolo možné urobiť spoľahlivý záver o tom, že členovia Rady (každý člen Rady, ktorý hlasoval o uložení sankcie) sa oboznámili s obsahom obrazovo-zvukového záznamu, tzn. že skutočne vzhľadli zvukovo-obrazový záznam. Následne vykonanie takéhoto dôkazu je možné preukázať výlučne len formou zápisnice o vykonaní dôkazu podľa ustanovenia § 22 ods. 1 správneho poriadku. Ak Rada (jej členovia) vykonala dôkaz (vzhľadla obrazovo-zvukové záznamy), tzn. obhľadla dôkaz, tak o tomto úkone (vykonaní dôkazu) musí byť spísaná zápisnica s náležitosťami podľa ustanovenia § 22 ods. 2 a 3 správneho poriadku.

Vzhľadnutie obrazovo-zvukového záznamu je štandardným spôsobom, akým členovia Rady môžu získať priame a nesprostredkované povedomie o skutočnom obsahu odvysielaného spotu. Takýto dôkazný prostriedok (ohliadku) nie je možné nahradiť analýzou ani prepisom, nakoľko tieto sú až druhotným, sprostredkovaným náhľadom na vec, navyše nie nestranným.

Navrhovateľka mala v prejednávanej veci za to, že členovia Rady sa s predmetnými dôkazmi nijakým spôsobom priamo neoboznámili a tieto nevykonali. Správne trestanie nie je možné, ak mu nepredchádza spravodlivé konanie, ktoré je založené na riadnom preskúmaní skutkového stavu veci a vykonanom dokazovaní, ktoré bez dôvodných pochybností preukazuje, že došlo k spáchaniu administratívneho deliktu. Správne trestanie zároveň vyžaduje, aby sa orgán, ktorý o administratívnom delikte rozhoduje, riadne a dôkladne (najmä osobne) oboznámil so všetkými dôkazmi a tieto boli riadne v súlade s procesnými predpismi vykonané. S ohľadom na špecifikum kolektívneho rozhodovania Rady, je teda zrejme, že všetci členovia Rady, ktorí rozhodujú o administratívnom delikte sa musia osobne oboznámiť so všetkými dôkazmi a tieto v súlade s procesnými predpismi vykonať. Z administratívneho spisu Rady, ani zo zisteného skutkového stavu veci však nevyplýva, že by sa akýkoľvek člen Rady oboznámil s jedinými dôkazmi v konaní a taktiež nevyplýva, že ak sa aj oboznámili s predmetnými dôkazmi, tieto neboli vôbec vykonané, tzn. vykonané v súlade so správnym poriadkom a o ich vykonaní nebola spísaná zápisnica. Nakoľko správny poriadok dôkazné prostriedky vymedzuje iba príkladom, § 22 ods. 1 celkom jednoznačne určuje povinnosť vyhotovenia zápisnice o všetkých vykonaných dôkazoch. Oboznámenie sa s obsahom záznamu z vysielania jeho premietnutím, je bez akýchkoľvek pochybností vykonaním dôkazu, na ktoré sa musí aplikovať § 22 ods. 1 správneho poriadku, bez akejkoľvek možnosti Rady postupovať inak.

Vzhľadnutie obrazovo-zvukového záznamu z vysielania všetkými (hlasujúcimi) členmi Rady je podľa názoru navrhovateľky, ale aj podľa právnych záverov Najvyššieho správneho súdu Českej republiky, možné považovať za špecifickú formu ohliadky podľa ustanovenia § 38 správneho poriadku, nakoľko ohliadkou sa rozumie každý postup, ktorým sa správny orgán vlastným empirickým vzhľadnutím presvedčí o predmete konania. Vykonanie dôkazov, resp. vyhotovenie zápisnice o vykonaní dôkazu (ohliadky predmetného záznamu z vysielania) má pre navrhovateľku, ako účastníka správneho konania zásadný význam.

Vyhotovenie zápisnice z vykonania dôkazu je významnou procesnou zárukou, pretože táto je objektívnym popisom priameho pozorovania, formalizovaným súhrnom, ktorý obsahuje najmä súhrn formálnych údajov miesta, času a označenia úkonu, identifikáciu prítomných osôb, popis priebehu predmetného úkonu a ďalšie zákonné požiadavky podľa ustanovení správneho poriadku. Vykonávanie

dôkazov v prípade, ak nejde o ich vykonanie za prítomnosti účastníka konania priamo na zasadnutí Rady, ktorá rozhoduje o prejednávanej veci, podľa navrhovateľky nemôže prebiehať „kabinetným“ spôsobom a už vôbec nie je možné zápisnicu o vykonaní dôkazu zamieňať/stotožňovať, resp. nahrádzať napr. s prepisom/popisom skutkového stavu vyhotoveným zamestnancom kancelárie Rady, či prerozprávanou/prepísanou analýzou obsahu záznamov z vysielania jedného člena Rady alebo zamestnanca kancelárie Rady.

Zo samotnej povahy ohliadky ako procesného úkonu v správnom konaní vyplýva, že práve bezprostrednosť a priamosť pozorovania je nenahraditeľným rysom v konaní pred Radou a nie je možné sa mu vyhnúť odkazom na sprostredkovanú analýzu/prepis/popis bez toho, aby členovia Rady obrazovo-zvukový záznam, za ktorý môžu udeliť citeľnú sankciu, na vlastné oči videli. Je totiž možné predpokladať, že v mnohých prípadoch sa bude jednať o hraničné javy, ktorých hodnotenie má vysoko subjektívne a hodnotové aspekty, ktoré úradnícka analýza, ktorá ich zhŕňa, rozhodne nemôže nahradiť. Rada je v zmysle zákona o vysielaní kolektívny správny orgán, ktorého členovia sú volení Národnou Radou Slovenskej republiky. K právomoci Rady patrí rozhodovanie o závažných otázkach ústavnoprávneho charakteru, najmä svojimi rozhodnutiami obmedzovať slobodu prejavu vysielateľov. Je preto v celku zásadné, aby v rámci správneho konania členovia Rady rozhodovali osobne.

V prípade ak spis správneho orgánu Rady neobsahuje zápisnicu o vykonaní dôkazu a v odôvodnení napadnutého rozhodnutia Rada opakovane poukazuje na skutočnosť, že sa so záznamami oboznámila, ide o podstatné porušenie ustanovení o konaní pred správnym orgánom, ktoré má za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia. V konaní o správnom delikte, ktorého skutková podstata spočíva v porušení povinnosti pri vysielaní programu, je obrazovo-zvukový záznam posudzovanej časti vysielania kľúčovým a v podstate nezastupiteľným dôkazom obzvlášť v prípadoch, kedy Rada nevykonáva žiaden iný dôkaz na objasnenie skutkového stavu veci. Takýto dôkaz preto musí byť vykonaný riadnym procesným spôsobom. V tejto súvislosti navrhovateľka poukázala na Uznesenie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp. zn. 7As/57/2010-82 z 3. apríla 2012, ako podpornú judikatúru uznávanej inštitúcie v oblasti správneho práva, konkrétne aplikovateľnej na oblasť vysielania a retransmisie, v ktorej sa rozšírený senát vysporiadal so všetkými aspektmi vykonávania dôkazov v správnom trestaní.

Navrhovateľka ďalej poukázala na výrok II. napadnutého rozhodnutia, v ktorom Rada in fine uviedla: „...ktoré naplnili definíciu telenákupného šotu podľa § 32 ods. 2 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z. v celkovom časovom rozsahu 14 minút, čím došlo k prekročeniu času vyhradeného reklamným a telenákupným šotom počas jednej celej hodiny o 2 minúty.“ Namietala, že predmetný výrok a časové údaje v ňom uvedené sú v rozpore so zisteným skutkovým stavom veci, čím je napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov. Zo skutkového stavu veci a aj zo samotného výroku II. napadnutého rozhodnutia (prvé 3 odseky výroku II) vyplýva, že vysielateľ mal odvysielat' reklamný blok o dĺžke 5 min. 59 sekúnd; reklamný blok o dĺžke 5 min. 50 sekúnd a telenákupný šot o dĺžke 1 min. 55 sekúnd. Podľa navrhovateľky údaje o celkovom časovom rozsahu (14 minút) a časovom presahu (2 minúty) je zjavne v rozpore so skutkovým stavom, nakoľko celkový časový rozsah zistený Radou je 13 min. 44 sekúnd a časový presah je teda 1 min. 44 sekúnd.

K proporcionálite zásahu do práva na slobodu prejavu navrhovateľka uviedla, že ak orgán verejnej moci zasahuje do základného práva navrhovateľky alebo toto obmedzuje, je na ňom aby preukázal, že existoval na to legitímny dôvod vychádzajúci z verejných záujmov vymedzený v článku 26 ods. 4 ústavy a takýto zásah bol zároveň aj proporcionálny (nevyhnutný v demokratickej spoločnosti). Väčšinu základných práv možno obmedziť v akomkoľvek verejnom záujme. Sloboda prejavu sa neráta do takto spojenej väčšiny a obmedziť ju je možné obmedziť len v takom druhu verejných záujmov, ktoré sa výslovne uvádzajú v článku 26 ods. 4 ústavy. To znamená, že obmedzenie slobody prejavu je zákonné a prípustné len vtedy, keď sa splní formálna podmienka zákona a dve kumulatívne materiálne podmienky.

Navrhovateľka namietala, že Rada nijakým spôsobom neodôvodnila a ani neskúmala, či je možné zasiahnuť do slobody prejavu, tzn. či napadnuté rozhodnutie vychádza z niektorého z verejných záujmov

vymedzených v článku 26 ods. 4 ústavy, je legálne, sleduje legitímny cieľ a je zároveň proporcionálne. Napadnuté rozhodnutie je podľa navrhovateľky tým pádom nedostatočne (vôbec) odôvodnené, čím sa stáva nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a pre nezrozumiteľnosť a zakladá odvolací dôvod podľa ustanovenia § 250j ods. 2 O.s.p.

Ďalej konštatovala, že obmedzovanie práva navrhovateľky vysielat' reklamný obsah je potrebné jednoznačne kategorizovať ako obmedzenie práva navrhovateľky na slobodu prejavu, čo znamená, že v takom prípade je Rada povinná skúmať či existujú podmienky na obmedzenie slobody prejavu a náležite ich odôvodniť v napadnutom rozhodnutí. Nakoľko Rada neuviedla žiadne odôvodnenie vo vzťahu k posudzovaniu podmienok na obmedzenie slobody prejavu, napadnuté rozhodnutie trpí vadou, pre ktorú je potrebné ho zrušiť a vec vrátiť Rade na ďalšie konanie a rozhodnutie. Opomenutie uvedenia odôvodnenia je zjavným a závažným zásahom do práv navrhovateľky na spravodlivé súdne konanie, najmä práva na určité a zrozumiteľné odôvodnenie rozhodnutia.

Navrhovateľka uviedla, že síce bol zásah do jej slobody prejavu vykonaný na základe zákona (§ 35 ods. 3; § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z.), avšak tento zásah (obmedzenie) nebol vykonaný na základe niektorého z chránených verejných záujmov podľa článku 26 ods. 4 ústavy a nesledoval žiaden legitímny cieľ a ani nebol proporcionálny (nevyhnutný v demokratickej spoločnosti).

Navrhovateľka uviedla, že z napadnutého rozhodnutia ako aj zo skutkového stavu veci je zrejmé, že Rada obmedzila právo na slobodu prejavu navrhovateľky na základe „domnej“ ochrany práva divákov (spotrebiteľov) pred nadmerným prerušovaním sledovaného programu. Bez ohľadu na to, že Rada neidentifikovala, ktorý z vymedzených verejných záujmov podľa čl. 26 ods. 4 ústavy bol v prejednávanej veci legitímnym cieľom ochrany, navrhovateľka skonštatovala, že „právo spotrebiteľov“ na ochranu pred nadmerným prerušovaním sledovaného programu, nie je možné považovať za legitímny verejný záujem na obmedzenie slobody prejavu, nakoľko takéto právo „divákov“ ústava ani Dohovor nepoznajú.

Navrhovateľka namietala, že článok 26 ods. 4 ústavy a článok 10 ods. 2 Dohovoru predstavuje limitačnú klauzulu pre orgán verejnej moci ako aj všeobecný súd, ktorú nemôžu prekračovať a to ani v prípade, ak by akékoľvek ustanovenie zákona (napr. § 35 ods. 3 a § 36 ods. 2 zákona o vysielaní) im dávalo kompetenciu nad jeho aplikovaním a vynucovaním.

Nakoľko predmetné ustanovenia ústavy a Dohovoru neuvádzajú „zabezpečenie ochrany práva spotrebiteľov pred nadmerným prerušovaním sledovaného programu“ ako možný dôvod pre obmedzenie slobody prejavu a tento „dôvod“ nie je možné subsumovať ani pod jednu zo 4 limitačných klauzúl čl. 26 ods. 4 ústavy, napadnuté rozhodnutie je nezákonné, vychádzajúce z nesprávneho právneho posúdenia veci a predstavuje tak protiústavný zásah do slobody prejavu navrhovateľky.

Navrhovateľka uviedla, že aj informácie reklamného charakteru predstavujú obsah televízneho vysielania, na ktorý sa vzťahuje ochrana práva na slobodu prejavu. Štát v tomto prípade v súlade so svojim primárnym záväzkom zabezpečil pluralitu médií na to, aby aj táto informácia mohla byť vyhľadaná, rozšírená a spracovaná divákmi. Poukázala tiež na to, že je výsostným subjektívnym právom každého diváka rozhodnúť sa sledovať taký obsah vysielania, ktorý si sám zvolí, preto nie je nevyhnutné, aby orgán štátu namiesto diváka rozhodoval koľko informácií reklamného charakteru môže konkrétny vysielateľ (navrhovateľka) vo svojom programe odvysielat' a zasahovať do práva navrhovateľky šíriť reklamné informácie v súlade so slobodou prejavu v rozsahu, ktorý si sama zvolí.

V prejednávanej veci je preto možné konštatovať, že odvysielané informácie reklamného charakteru (hoci mohli ísť nad rozsah povoleného vysielania reklamy alebo prerušovali program nad rámec ustanovený zákonom), „neboli spôsobilé svojou povahou aktivovať meritórne uvažovanie o obmedzení práva divákov na zabezpečenie ochrany pred nadmerným prerušovaním sledovaného programu a už vôbec nie dostať sa do kolízie s konkrétnym verejným záujmom v zmysle čl. 26 ods. 4 ústavy alebo čl. 10 ods. 2 Dohovoru, ktorého ochrana by si vyžadovala intervenciu štátu“ (Nález ústavného súdu SR,

sp. zn.: II. ÚS/307/2014-45 z 18. decembra 2014).

Na záver navrhovateľka poukázala na závery Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 307/2014, ktorý sa precízne vysporiadal s úlohou orgánov štátu (Rady a všeobecných súdov) vo vzťahu k posudzovaniu slobody prejavu a zásahov štátu, a ktorý je najnovšou judikatúrou vo veci aplikácie ustanovení zákona o vysielaní vo vzťahu k právu masmédií na slobodu prejavu.

Na nariadenom pojednávaní sa právny zástupca navrhovateľky v plnom rozsahu pridržiaval písomne podaného opravného prostriedku, ktorému navrhol vyhovieť. Poukázal na záujem navrhovateľky, aby sa aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí vysporiadal so skutočnosťou, či zásah odporkyne do slobody prejavu v posudzovanej veci bol ústavne akceptovateľný.

III.

Odporkyňa vo svojom písomnom vyjadrení k opravnému prostriedku, k námietke navrhovateľky, že Rada ako správny orgán nevykonala dôkaz - ohľadku záznamov z vysielania programovej služby, resp. pri vykonaní tohto dôkazu nevyhotovila zápisnicu uviedla, že podkladom pre rozhodnutie sú podľa správneho poriadku všetky skutočnosti, ktoré môžu prispieť k zisteniu skutočného stavu veci. Záznam vysielania je jedným z podkladov pre rozhodnutie v správnom konaní, na ktorom je jednoznačne zaznamenaný skutkový stav. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán. Vzhľadom na dikciu ustanovenia § 34 ods. 3 správneho poriadku bola navrhovateľka povinná navrhnuť na podporu svojich tvrdení uvedených vo vyjadrení k správnomu konaniu dôkazy, ktoré sú jej známe.

Navrhovateľka bola odporkyňou vyzvaná v oznámení o začatí správneho konania, aby zaslala svoje stanovisko a navrhla dôkazy, to znamená, že odporkyňa postupovala podľa § 33 ods. 2 správneho poriadku a dala navrhovateľke možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia vyjadrila k jeho podkladu a spôsobu jeho zistenia a navrhla dôkazy na podporu svojich tvrdení, pričom navrhovateľka bola zároveň poučená, že pokiaľ svoje práva nevyužije, odporkyňa rozhodne aj bez jej stanoviska.

Odporkyňa uviedla, že zo samotného znenia rozhodnutia č. RP/36/2015 vyplýva, že podkladmi pre jeho vydanie sú písomný prepis/popis skutkového stavu a vyššie špecifikované záznamy vysielania. Odporkyňa pri svojom rozhodovaní nepoužila žiadne ďalšie podklady, nakoľko dospela k záveru, že skutkový stav veci bol dostatočne a spoľahlivo zistený, a to preskúmaním vyššie uvedených podkladov pre rozhodnutie, súčasťou ktorého bolo aj vzhľadnutie vyššie uvedených záznamov vysielania odporkyňou.

Spochybnenie sledovania záznamov vysielania, ktorých obsah je predmetom správnych konaní, členmi Rady podľa odporkyne nemá racionálny základ a uvedené námietky zo strany navrhovateľky sú len nepodloženými tvrdeniami, ktoré sú navyše zavádzajúce, nakoľko odporkyňa sa náležite a v miere dostatočnej pre rozhodnutie vo veci oboznámila so skutkovým stavom. Z povahy podkladu pre rozhodnutie - záznamu vysielania je zrejmé, že je možné sa s ním oboznámiť len jeho zhliadnutím. Rada ako správny orgán si je plne vedomá svojej povinnosti dôsledne a bez akýchkoľvek pochybností zistiť skutkový stav veci, čoho je v danom prípade vzhľadnutie záznamu vysielania nevyhnutnou súčasťou. Je teda zrejmé, že odporkyňa dôkladne a spoľahlivo zistila skutkový stav tak, ako bol navrhovateľkou odovysielaný, a to z podkladov pre rozhodnutie, ktoré aj v rozhodnutí uviedla.

Odporkyňa ďalej súhlasila s tvrdením navrhovateľky, že písomný prepis/popis skutkového stavu nie je možné zamieňať ani stotožňovať so zápisnicou o vykonaní dôkazu, nakoľko písomný prepis/popis skutkového stavu je iba nevyhnutným prejavom zásady písomnosti správneho konania, slúžiacim na zachytenie obsahu skutkového stavu zaznamenaného na technickom nosiči, t.j. na hmotnom substráte, do písomnej podoby, v ktorej je možné ho potom použiť na účely správneho konania, t.j. zaslať ho účastníkovi konania ako jeden z podkladov pre rozhodnutie a dať mu možnosť sa k jeho obsahu vyjadriť a v konečnom dôsledku ho použiť ako súčasť odôvodnenia rozhodnutia.

Skutkový stav v tej najhodnovernejšej podobe je zachytený len v podobe záznamu vysielania, avšak vzhľadom na písomnosť správneho konania, ako aj jeho konečného výstupu vo forme písomného rozhodnutia, je nutné tento obsah preniesť do písomnej podoby, v ktorej je zaznamenaný (prepísaný) text a popísané dianie, ktoré sa vyskytne v obrazovej zložke. Písomnosť označená v administratívnom spise ako prepis/popis skutkového stavu je neoddeliteľnou súčasťou rozhodnutia a je tiež písomnosťou, ktorá sa zasiela účastníkovi konania už pri začatí správneho konania práve z dôvodu, aby sa mohol k jej obsahu ako k jednému z podkladov pre rozhodnutie vyjadriť.

Odporkyňa tiež uviedla, že ani sama navrhovateľka nenamieta rozpor medzi skutkovým stavom popísaným v napadnutom rozhodnutí a predmetným záznamom vysielania. Odporkyňa preskúmala skutkový stav veci na základe všetkých dostupných podkladov, o ktorých mala za to, že nie sú sporné, a vzhľadom na absenciu relevantných námietok navrhovateľky ani nemala o ich nespornosti pochybnosť.

K rozhodnutiu Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp. zn. 7As/57/2010 odporkyňa uviedla, že úkon výkonného orgánu Rady pre rozhlasové a televízne vysielanie je potrebné považovať za úkon samotnej Rady pre rozhlasové a televízne vysielanie. Odporkyňa však striktne rozlišuje medzi Kanceláriou Rady a Radou samotnou, pričom ich činnosť nie je možné zamieňať. Kancelária Rady podľa § 13 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. vykonáva administratívne technické činnosti Rady. Názor zamestnancov Kancelárie Rady však nie je pre členov Rady absolútne záväzný a v každom konkrétnom prípade môžu meritórne rozhodnúť vždy jedine členovia Rady, a to po preskúmaní všetkých získaných podkladov.

Ďalej odporkyňa poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sž/11/2013 v obdobnej veci, z ktorého vyplýva, cit. „ nevyhotovenie zápisnice, resp. iného záznamu odporcom o oboznámení sa so záznamom z predmetného vysielania v danom prípade nie je možné považovať za takú vadu konania, ktorá by mala za následok nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia v zmysle § 250i ods. 3 O.s.p. Pokiaľ navrhovateľ v danej súvislosti dal do pozornosti Uznesenie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp. zn. 7As/57/2010-82 z 3. apríla 2011, najvyšší súd zastáva názor, že nie je možné vychádzať z právneho názoru Najvyššieho správneho súdu Českej republiky uvedeného v tomto rozhodnutí, keďže jeho právny názor bol ustálený na inej právnej úprave vyplývajúcej z § 18 ods. 1 správneho rádu.“

V tejto súvislosti odporkyňa poukázala na ďalšie rozhodnutia, v ktorých bola vznesená obdobná námietka, napr. sp. zn. 2Sž/3/2009, 3Sž/66/2009, 5Sž/8/2010, 3Sž/22/2012, 6Sž/21/2012 alebo 2Sž/15/2013, 6Sž/7/2014, v ktorých Najvyšší súd Slovenskej republiky postup odporkyne pred vydaním rozhodnutia nespochybnil a napadnuté rozhodnutia Rady potvrdil. S názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v tejto veci súhlasil aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojich uzneseniach vo veciach sp. zn. I. ÚS 2/2015, I. ÚS 3/2015 a I. ÚS 4/2015.

Podľa názoru odporkyne záznam vysielania je obdobný ako listina. Ide o zvukovo-obrazovú, príp. iba zvukovú informáciu zachytenú na dátovom nosiči. Podobne ako pri vykonaní dôkazu listinou, aj v prípade záznamu vysielania sa správny orgán (v tomto prípade Rada) najprv presvedčí o jeho pravosti, t.j. či ho poskytol vysielateľ, ktorý o to bol dožiadaný a či spĺňa formálne náležitosti špecifikované vo vyžiadaní. V prípade záznamu získaného z nahrávacieho zariadenia Rady sa skúma, či bol skutočne získaný záznam vysielania toho- ktorého vysielateľa. Následne sa Rada oboznámi s jeho obsahom, čiže zhliadne vysielanie, ktoré je na dátovom nosiči zaznamenané. Rovnako ako v prípade listiny, ani po zhliadnutí záznamu vysielania sa nespisuje zápisnica, nakoľko je zjavné, že s jeho obsahom je možné sa oboznámiť len jeho zhliadnutím.

V prípade ohliadky ide naopak o odlišný dôkaz, nakoľko predmetom ohliadky môžu byť len veci hmotnej povahy, napríklad predmety alebo nehnuteľnosti. V prípade záznamu vysielania má hmotnú povahu len dátový nosič, na ktorom je vysielanie zaznamenané. Fakt, že Rada zhliadne záznam vysielania, ešte neznamená, že Rada týmto postupom vykonáva ohliadku, nakoľko nie je možné ohliadnuť nič, čo

nemá hmotnú povahu. Rada môže teda ohliadnuť len dátový nosič ako taký, ale nie jeho obsah, preto nebol dôvod, aby Rada o zhladnutí záznamu vysielania spísala zápisnicu.

Tvrdenie navrhovateľky, že Rada sa neoboznámila s obsahom záznamu vysielania, je podľa odporkyne absolútne nepodložené a nezakladá sa na pravde. Členovia Rady sa s jeho obsahom oboznámili, čo vyplýva aj zo samotného napadnutého rozhodnutia. Odporkyňa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (ako aj ostatných rozhodnutí týkajúcich sa obsahu vysielania) detailne popisuje a rozsiahlo analyzuje vysielanie konkrétneho vysielateľa. Je zrejmé, že v prípade ak by Rada nezhladla záznam vysielania, nemohla by v súvislosti s ním následne vynášať závery a hodnotenia, nakoľko by netušila, čo je jeho obsahom.

K rozporu skutkového stavu s výrokom II. rozhodnutia odporkyňa uviedla, že výrok II. rozhodnutia nie je navrhovateľkou interpretovaný (uvádzaný) správne. Zo znenia výroku II. rozhodnutia (strana 1) je zrejmé, že navrhovateľka pri svojom výpočte opomenula úplnosť informácie uvedenej v tretej odrážke predmetného výroku, a to cit.: „komunikáty propagujúce súťaž Štartovací balíček TV JOJ v čase od cca 23:12:53 hod. do cca 23:14:48 hod. v trvaní 1 minúta a 55 sekúnd a v čase od cca 23:29:21 hod. do cca 23:29:37 hod. v trvaní 16 sekúnd.“, Touto nepresnosťou dochádza zo strany navrhovateľa k mylnému predpokladu vady výroku II. rozhodnutia odporkyne.

Na základe uvedeného odporkyňa konštatovala, že zo strany navrhovateľky môže existovať úmysel komunikát o dĺžke 16 sekúnd opomenúť, a to z dôvodu možného nesúhlasu navrhovateľky so zisteným skutkovým stavom. Odporkyňa sa s otázkou posúdenia, či komunikáty spadajú pod definíciu telenákupu zaoberala v rozhodnutí na stranách 8 až 14. Z rozhodnutia, ako aj z výroku II. odporkyne jasne vyplýva, že komunikát odvysielaný v čase od cca 23:29:21 hod. do cca 23:29:37 hod. v trvaní 16 sekúnd je telenákupom a preto je odporkyňou započítaný do celkového času vyhradeného reklamným a telenákupným šotom. Na základe uvedeného zaradenia dosiahol celkový časový rozsah vyčlenený reklamným a telenákupným šotom počas celej jednej hodiny dĺžku 14 minút, s celkovým presahom 2 minúty. V predmetnom prípade nedošlo zo strany odporkyne k zásahu do práva na spravodlivé súdne konanie - nesúladu výroku II. rozhodnutia odporkyne č. RP/36/2015 so zisteným skutkovým stavom, t. j. k vade výroku.

K zásahu do práva na slobodu prejavu uviedla, že právo slobody prejavu patrí medzi základné práva v právnom poriadku každej demokratickej spoločnosti a v právnom poriadku Slovenskej republiky je zakotvené v čl. 26 ústavy, avšak sloboda prejavu nie je bez hraníc, t. j. nemá absolútny charakter. Ústava ustanovuje možnosť obmedzenia slobody prejavu a práva na vyhľadávanie a šírenie informácií ako ochranu pred zneužitím slobody prejavu na zásah do iných ústavou garantovaných práv. V prípade vzájomného konfliktu ústavou garantovaných práv Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej doterajšej judikatúre už viackrát zdôraznil, že každý konflikt vo vnútri systému základných práv a slobôd (resp. ľudských práv a základných slobôd) vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách) treba riešiť prostredníctvom zásady ich spravodlivej rovnováhy (IV. ÚS 362/09, PL. ÚS 22/06, m.m. PL. ÚS 6/04, III. ÚS 34/07).

Všetky základné práva a slobody sa chránia len v takej miere a rozsahu, kým uplatnením jedného práva alebo slobody nedôjde k neprimeranému obmedzeniu, či dokonca popretiu iného práva alebo slobody (IV. ÚS 362/09, PL. ÚS 7/96). Pri posúdení kolízie dvoch základných práv sa používa tzv. test proporcionality, pričom Rada v súlade s rozhodovacou praxou Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. II. ÚS 152/2008, II. ÚS 326/2009, IV. ÚS 340/09, IV. ÚS 107/2010, IV. ÚS 302/2010, IV. ÚS 472/2012), používa trojstupňový test proporcionality.

Sloboda prejavu je garantovaná len pokiaľ v neprimeranom rozsahu nezasahuje do základných práv a slobôd a právom chránených záujmov iných, prípadne do iných záujmov chránených právnym poriadkom krajiny. Odporkyňa uviedla, že povinnosť ustanovená v § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. bola do slovenského právneho poriadku zavedená aplikáciou Európskeho dohovoru o cezhraničnej televízii (ďalej len „EDCT“), a to konkrétne čl. 13 ods. 4. Povinnosť ustanovená v § 36 ods. 2 zákona č.

308/2000 Z. z. bola do slovenského právneho poriadku transponovaná smernicou č. 2010/13/EÚ o audiovizuálnych mediálnych službách (ďalej len „smernica“) a jedná sa o prakticky doslovné transponovanie čl. 23 ods. 1 smernice. Je teda zrejmé, že aj na úrovni Rady Európy a Európskej únie dospeli členské štáty k záveru, že je potrebné obmedziť vysielanie reklamy a telenákupu vo vysielaní programových služieb.

Požiadavka vysielacieho času vyhradeného reklamným šotom a telenákným šotom počas jednej celej hodiny v rozsahu maximálne 20 % (12 min.) zakomponovaná v zákone č. 308/2000 Z. z. vyplýva z potreby regulácie vysielateľa v súvislosti s ochranou divákov pred nadmerným vysielaním reklamných a telenákných šotov (nadmerným reklamným tlakom), ktoré by mohli neprimeraným spôsobom narúšať integritu programov. Jedná sa iba o akúsi technickú povinnosť (limit, ktorý sa vzťahuje na každého vysielateľa), ktorá nesúvisí so samotným obsahom reklamy a telenáknpu.

Obmedzenie slobody prejavu teda jednoznačne vychádza z potreby ochrany práv iných, ktoré môžu byť ohrozené obsahom vysielaného, či sprístupňovaného obsahu. Tieto požiadavky sú jednoznačne zakotvené v právnom poriadku Slovenskej republiky. Právo na slobodu prejavu je teda celkom zrejme obmedzené osobitnou ochranou divákov pred nezákonným konaním vysielateľa alebo poskytovateľa audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, a to na základe zákona, konkrétne ustanovením § 34 ods. 3 a § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. Podmienka legality a legitimity obmedzenia slobody prejavu je teda nepochybne naplnená.

Ďalej odporkyňa uviedla, že proporcionalitu obmedzenia slobody prejavu je možné vnímať v dvoch rovinách. Prvou je obmedzenie slobody prejavu zakotvením určitých konkrétnych povinností všeobecne záväzným právnym predpisom, v tomto prípade zakotvením ustanovenia § 34 ods. 3 a § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. Keďže zákonodarca využil ústavné splnomocnenie (čl. 26 ods. 4 ústavy) na zakotvenie tohto obmedzenia formou zákona, je potrebné považovať tento princíp za zachovaný. Rade neprináleží zachovanie proporcionality v tejto rovine skúmať.

Druhou rovinou proporcionality je obmedzenie slobody prejavu uplatnením konkrétnych zákonných ustanovení v konkrétnom prípade. Aplikácia ustanovenia § 34 ods. 3 a § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. obmedzujúceho slobodu prejavu je teda v každom konkrétnom prípade otázkou posúdenia či existujúci skutkový stav možno pod toto ustanovenie subsumovať. Po posúdení komunikátov uvedených v napadnutom rozhodnutí dospela Rada k záveru, že vzhľadom na ich obsah a charakter spadali do kategórie doplnkového vysielania, konkrétne telenáknpu. Vzhľadom na to, neboli odvysielané v súlade so zákonom, resp. že došlo k prekročeniu zákonom stanoveného času, ktorý môže vysielateľ vyhradiť vysielaniu reklamy a telenáknpu, bola Rada povinná ho sankcionovať, nakoľko jej to vyplýva z § 67 ods. 5 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z.

K navrhovateľkou uvádzanému nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. II. ÚS 307/2014, odporkyňa uviedla, že tento sa týkal diametrálne odlišnej povinnosti, konkrétne § 16 ods. 3 písm. b) zákona č. 308/2000 Z.z., ktorý ustanovuje vysielateľom povinnosť zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť spravodajských programov a politicko-publicistických programov; názory a hodnotiace komentáre musia byť oddelené od informácií spravodajského charakteru. Z tohto dôvodu ho podľa názoru odporkyne nie je možné aplikovať na predmetný prípad.

Názor navrhovateľky, že nie je dôvod akokoľvek obmedzovať slobodu prejavu vysielateľov, odporkyňa považovala za absurdný. Zákonodarca stanovil v zákone č. 308/2000 Z. z. určité povinnosti na vysielanie, čiže je zrejmé, že dospel k záveru, že je potrebná istá regulácia obsahu vysielania, lebo v opačnom prípade by vysielatelia mohli vysielat akýkoľvek obsah. Rade neprináleží skúmať rozhodnutie zákonodarcu zakotviť tieto povinnosti v zákone, nakoľko v jej kompetencii je iba dohliadať na ich dodržiavanie. Obsahová regulácia vysielania vyplýva Slovenskej republike tiež z jej záväzkov voči Európskej únii a Rade Európy, nakoľko obsah vysielania reguluje aj spomínaná smernica Európskeho parlamentu a Rady 2010/13/EÚ o audiovizuálnych mediálnych službách a tiež EDCT.

Skutočnosť, že vysielateľ nesúhlasí s povinnosťami stanovenými v zákone, ešte neznamená, že ich nemusí dodržiavať. Navrhovateľka z vlastnej vôle požiadala o licenciu na vysielanie v Slovenskej republike a ako vysielateľ je povinná riadiť sa zákonom č. 308/2000 Z.z. a plniť si povinnosti v ňom stanovené a nie neustále polemizovať o opodstatnenosti povinností určených zákonodarcom a týmto spôsobom hľadať spôsob, ako sa vyhnúť ich plneniu a odpútať tak pozornosť súdu od skutočnosti, že z jej strany dochádza k opakovanému, vedomému nerešpektovaniu zákona. Z toho dôvodu je argumentácia navrhovateľky bezpredmetná a zjavne účelová, nemajúca oporu v zákone.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti považovala odporkyňa napadnuté rozhodnutie za riadne odôvodnené, vydané na základe správnych skutkových a právnych záverov, výšku pokuty tiež za plne odôvodnenú, pričom napadnuté rozhodnutie a postup odporkyne v predmetnom správnom konaní nevykazuje žiadne vady, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Preto navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250q ods. 2 a § 250d ods. 2 O.s.p. napadnuté rozhodnutie č. RP/36/2015 z 23. júna 2015 potvrdil.

Na nariadenom pojednávaní poverená zástupkyňa odporkyne sa v plnom rozsahu pridržiavala písomne podaného vyjadrenia, na obsahu ktorého zotrvala.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na konanie vo veci (§ 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. a § 64 ods. 5 a 6 zákona č. 308/2000 Z. z.), preskúmal vec z dôvodov a v rozsahu opravného prostriedku (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) v zmysle ustanovení tretej hlavy piatej časti O.s.p., opravný prostriedok prejednal na ústnom pojednávaní (§ 250q ods. 1 O.s.p.) dňa 14. decembra 2016 a po preskúmaní dôvodov uvedených v opravnom prostriedku, po oboznámení sa s ústnymi vyjadreniami zástupcov účastníkov konania, ako aj po oboznámení sa s obsahom pripojeného administratívneho spisu, vrátane obrazovo zvukového záznamu, dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľky nie je dôvodný.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 250l ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 250l ods. 2 O.s.p. pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 250i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p., ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1), alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súdom môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom, alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Citované ustanovenie § 250i ods. 2 O.s.p. je faktickou transpozíciou požiadavky tzv. „plnej jurisdikcie“, ako atribútu práva na spravodlivý proces. Súdom pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo tu zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súdom teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení urobených správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové či (procesné) právne deficity, môže reagovať jednak tým, že uloží správnomu orgánu ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Z obsahu spisového materiálu, ktorý bol predložený najvyššiemu súdu vyplýva, že v preskúmvanej veci bolo začaté správne konanie oznámením o začatí správneho konania č. 239/SKO/2015 z 24. marca 2015, ktoré bolo doručené právnenmu zástupcovi navrhovateľky 13. apríla 2015.

V predložennom administratívnom spise odporkyne bol pripojený obrazovo-zvukový záznam predmetného programu, oznámenie o začatí správneho konania z 24. marca 2015, prepis/popis skutkového stavu, opätovná výzva na vyjadrenie k podkladom pre rozhodnutie, zápisnica o hlasovaní Rady z 23. júna 2015 a rozhodnutie Rady č. RP/36/2015 z 23. júna 2015.

Úlohou senátu najvyššieho súdu v posudzovanej veci bolo postupom podľa ustanovení tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmať zákonnosť postupu a zákonnosť napadnutého rozhodnutia odporkyne, ktorým rozhodla, že navrhovateľka porušila:

I. povinnosť ustanovenú v 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že vo vysielaní v komunikátoch propagujúcich súťaž Štartovací balíček TV JOJ, ktoré boli odvysielané na programovej službe JOJ v dňoch 14. januára 2015 o cca 23:12 hod. a 23:29 hod., 15. januára 2015 o cca 20:24 hod. a 18. januára 2015 o cca 20:24 hod., a ktoré naplnili definíciu telenákupného šotu podľa § 32 ods. 2 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z., účinkovala moderátorka spravodajského programu televízie JOJ,

II. povinnosť ustanovenú v § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že na televíznej programovej službe JOJ dňa 14. januára 2015 v čase od 23:00:00 hod. do 23:59:59 hod. odvysielala

- reklamný blok v čase od cca 23:23:17 hod. do cca 23:29:16 hod. v trvaní 5 minút a 59 sekúnd,

- reklamný blok v čase od cca 23:52:35 hod. do cca 23:58:25 hod. v trvaní 5 minút a 50 sekúnd,

- komunikáty propagujúce súťaž Štartovací balíček JOJ v čase od cca 23:12:53 hod. do cca 23:14:48 hod. v trvaní 1 minúta a 55 sekúnd a v čase od cca 23:29:21 hod. do cca 23:29:37 hod. v trvaní 16 sekúnd, ktoré naplnili definíciu telenákupného šotu podľa § 32 ods. 2 písm. a) zákona č. 308/2000 Z., v celkovom časovom rozsahu 14 minút, čím došlo k prekročeniu času vyhradeného reklamným a telenákupným šotom počas jednej celej hodiny o 2 minúty,

za čo bola navrhovateľke podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d) zákona č. 308/2000 Z.z. uložená úhrnná sankcia - pokuta určená podľa § 67 ods. 5 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z. vo výške 9.500,- €.

Úlohou najvyššieho súdu v zmysle námietok navrhovateľky bolo posúdiť, či navrhovateľka odvysielaním uvedených komunikátov porušila zákonné ustanovenia špecifikované odporkyňou v rozhodnutí a či boli splnené zákonné podmienky pre jej sankčný postih.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal, či napadnuté rozhodnutie odporkyne nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, či jej závery zodpovedajú zásadám logického myslenia a tiež, či podklady pre takýto úsudok boli zistené úplne a riadnym procesným postupom.

Podľa § 3 písm. h) zákona č. 308/2000 Z.z., doplnkové vysielanie je komunikát, ktorý nie je reláciou vysielania a ako zložka programovej služby zvyčajne dopĺňa vysielací čas medzi jednotlivými reláciami vysielania, najmä videotext, reklama, telenákup, zvukové a zvukovo-obrazové prostriedky oddeľujúce vysielanie reklamy a telenákupu a iná programová interpunkcia, ako aj oznam o aktuálnom čase a ohlasovanie programov.

Podľa § 3 písm. i) zákona č. 308/2000 Z.z., program je

1. zvukový komunikát, tvoriaci svojím obsahom, formou a funkciou uzavretý celok v rámci programovej služby vysielateľa, alebo

2. zvukovo-obrazový, zložený z pohybujúcich sa obrazov so zvukom alebo bez zvuku, tvoriaci svojím obsahom, formou a funkciou uzavretý celok v rámci programovej služby vysielateľa alebo v rámci katalógu zostaveného poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie.

Podľa § 5 ods. 1 písm. g) zákona č. 308/2000 Z.z. do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov.

Podľa § 5 ods. 1 písm. h) zákona č. 308/2000 Z.z., do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí ukladať sankcie vysielateľom, prevádzkovateľom retransmisie a poskytovateľom audiovizuálnej

mediálnej služby na požiadanie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiu bez oprávnenia.

Podľa § 32 ods. 4 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z., vysielateľ je povinný zabezpečiť, aby ním vysielaná reklama a telenákup boli čestné a slušné.

Podľa § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z., vo vysielaní programovej služby nesmú v reklame ani v telenákupe účinkovať hlásatelia, moderátori a redaktori spravodajských a politicko-publicistických programov, a to ani v obraze, ani vo zvuku.

Podľa § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z., vysielací čas vyhradený reklamným šotom a telenákupným šotom počas jednej celej hodiny nesmie presiahnuť 20 % (12 min). Vysielací čas vyhradený reklame v čase od 19. 00 h do 22.00 h nesmie presiahnuť u vysielateľa na základe zákona osem minút počas jednej celej hodiny.

Podľa § 64 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi Rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Podľa § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z., pokutu rada určí podľa závažnosti vecí, spôsobu, trvania a následkov porušenia povinnosti, miery zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a retransmisie, získané bezdôvodné obohatenie a sankciu, ktorú už prípadne uložil samoregulačný orgán pre oblasť upravenú týmto zákonom v rámci vlastného samoregulačného systému.

Podľa § 67 ods. 5 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z. Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3.319 € do 165.969 € a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 € do 49.790 €, ak porušil podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie vrátane reklamy a telenákupu.

Podľa § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem ustanovení § 23 v časti nesprístupnenia zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Najvyšší súd po dôslednom oboznámení sa s kompletným spisovým materiálom odporkyne, vrátane priloženého obrazovo-zvukového záznamu programu (§ 250q ods. 1 veta druhá O.s.p.), sa stotožnil s právnymi závermi odporkyne, že navrhovateľka odvysielaním jednotlivých komunikátov propagujúcich súťaž Štartovací balíček TV JOJ, porušila povinnosť ustanovenú v § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z., keď odvysielala na programovej službe JOJ komunikáty, ktoré naplnili definíciu telenákupného šotu, v ktorých účinkovala moderátorka spravodajského programu televízie JOJ a zároveň porušila povinnosť ustanovenú v § 36 ods. 2 zákona č. 308/2008 Z.z., keď odvysielala na programovej službe JOJ reklamné bloky a komunikáty propagujúce súťaž Štartovací balíček TV JOJ, ktoré rovnako naplnili definíciu telenákupného šotu, v celkovom časovom rozsahu 14 minút, čím došlo k prekročeniu času vyhradeného reklamným a telenákupným šotom počas jednej celej hodiny o 2 minúty.

K námietke navrhovateľky, týkajúcej sa spísania resp. nespísania zápisnice zo vzhladnutia obrazovo-zvukového záznamu, senát najvyššieho súdu uvádza, že s touto námietkou sa už Najvyšší súd Slovenskej republiky vysporiadal vo svojich skorších rozhodnutiach napr. sp. zn. 7Sž/2/2013 z 24. septembra 2014, 7Sž/8/2013 z 24. septembra 2014, 3Sž/18/2013 zo 6. mája 2014. Táto ustálená judikatúra najvyššieho súdu prešla aj následným testom ústavnosti, keď Ústavný súd Slovenskej

republiky potvrdil správnosť záverov uvedených v rozsudku najvyššieho súdu sp.zn. 7Sž/8/2013 z 24. septembra 2014 a sťažnosť navrhovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Ústavný súd uviedol, že najvyšší súd sa relevantne vysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľky a svoje závery dostatočne odôvodnil.

Senát najvyššieho súdu zároveň dáva do pozornosti rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4Sž/1/2014 zo 7. októbra 2014, z ktorého cituje: „Námietku navrhovateľky spochybňujúcu proces zisťovania skutkového stavu samotnou Radou ako kolektívnym orgánom, z dôvodu nevyhotovenia zápisnice zo vzhľadnutia záznamu z predmetného audiovizuálneho záznamu, najmä v kontexte absencie uvedenia konkrétneho rozporu skutkového stavu zisteného správnym orgánom a skutkovým stavom tvrdeným navrhovateľkou, najvyšší súd hodnotí ako nedôvodnú....“

Navrhovateľka napáda nezákonnosť procesného postupu odporkyne pri zisťovaní podkladov pre vydanie preskúmaného rozhodnutia argumentáciou čerpanou z uznesenia rozšíreného senátu Nejvyššího správního soudu České republiky (ďalej aj „nejvyšší správní soud“) sp. zn. 7As/57/2010 - 82 z 3. apríla 2012. V tejto súvislosti je potrebné podotknúť, že právne závery uvedené v citovanom uznesení nejvyššieho správního soudu vychádzajú z rigoróznejšej právnej úpravy Správního řádu (§ 18 ods. 1 zákona č. 500/2004 Sb.) účinného v českom právnom poriadku, podľa ktorého má správny orgán povinnosť spísať protokol o úkone dokazovania v správnom konaní vykonanom „mimo ústní jednání“. Najvyšší súd zastáva názor, že nie je možné vychádzať z právneho názoru Nejvyššího správního soudu České republiky uvedeného v tomto rozhodnutí, keďže jeho právny názor bol ustálený a vychádza z právnej úpravy platnej na území iného štátu.

Predovšetkým je potrebné prihliadnúť na slovenskú právnu úpravu regulácie vysielania a retransmisie, kedy v rámci realizácie pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy táto môže vychádzať z podkladov pripravených zamestnancami Kancelárie Rady pre vysielanie a retransmisii, plniacich úlohy spojené s jej činnosťou (§ 4 ods. 4 v spojení s § 5 ods. 1 a 2 zákona č. 308/2000 Z.z.).

Podľa okolností prípadu je na zvážení správneho orgánu, ktoré úkony v konaní vyhodnotí ako podstatné, čo vyplýva i z dikcie zákona (§ 22 ods. 1 Správneho poriadku). Zápisnica predstavuje písomný záznam o vykonanom procesnom úkone, resp. konaní o jeho výsledkoch, ktorý vyhotovuje zamestnanec správneho orgánu. Dôležitosť zápisnice spočíva v tom, že má dôkaznú moc verejnej listiny (§ 37), pričom zápisnica je len jeden z možných dôkazov v správnom konaní (34 ods. 2), a preto nemá vyššiu dôkaznú hodnotu než iné dôkazy a správny orgán je povinný ju hodnotiť v súlade s § 34 ods. 5 správneho poriadku.“

Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd dospel k záveru, že nevyhotovenie zápisnice resp. iného záznamu odporkyňou o oboznámení sa s obrazovo-zvukovým záznamom z predmetného vysielania v posudzovanej veci nie je možné považovať za takú vadu konania, ktorá by mala za následok nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia v zmysle § 250i ods.3 O.s.p.

Súd nesúhlasil ani s argumentáciou navrhovateľky, že Rada ako správny orgán nevykonala dôkaz - ohliadku záznamov z vysielania predmetných programov. Zákonodarca dôkaz ohliadky ustanovuje v § 38 správneho poriadku, v zmysle ktorej právnej úpravy, poznatky, ktoré v rámci ohliadky správny orgán získa, dokazujú alebo vyvracajú dokazovanú skutočnosť vzťahujúcu sa na prejednávanú vec v správnom konaní. Ohliadku vecí však možno vykonať iba na vec majúcu hmotný charakter a ktorá bola predložená správnomu orgánu alebo sa ohliadka vecí vykoná na mieste, kde sa táto vec nachádza (ohliadka nehnuteľnosti- pozemku, stavby). Vychádzajúc z uvedenej právnej úpravy a skutkových zistení danej veci - z charakteru záznamu vysielania, by v zmysle argumentácie navrhovateľky mohol byť predmetom ohliadky len technický nosič záznamu z vysielania.

Najvyšší súd sa nemohol stotožniť ani s námietkou navrhovateľky, že napadnuté rozhodnutie obsahuje nedostatočné odôvodnenie vo vzťahu k posudzovaniu podmienok na obmedzenie slobody prejavu.

Ústava Slovenskej republiky vo svojom ustanovení čl. 26 ods. 4 vymedzuje situáciu, kedy je možné

obmedziť toto ústavné právo a za splnenia akých podmienok. Ide o prípad ochrany práv a slobôd iných, bezpečnosti štátu, verejného poriadku, ochrany verejného zdravia a mravnosti. Vychádzajúc z právnej úpravy regulácie vysielania a retransmisie je zrejmý účel zákonodarcu stanoviť podmienky povinnosti vysielateľa obmedziť účinkovanie hlásateľov, moderátorov a redaktorov spravodajských a politicko-publicistických programov v reklame a v telenákupe sledujúc cieľ ochrany divákov pred nezákonným zneužitím postavenia takýchto osôb vysielateľom na reklamné účely. Dôvodom predmetnej povinnosti je, aby si divák nespájal takéto osoby s poskytovaním objektívnych informácií, pričom potreba takéhoto obmedzenia je žiaduca aj vzhľadom na to, že by nemusel byť schopný rozoznať rozdiel medzi redakčným obsahom a reklamou a zároveň by mohol prísť k mylnému záveru o váhe propagačných tvrdení, nakoľko mu ich prezentuje osoba, ktorú si spája s poskytovaním objektívnych informácií v súlade so zásadou rozoznatelnosti a oddelenosti (§ 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z.). Rovnako je zrejmý účel zákonodarcu aj vo vzťahu k povinnosti vysielateľa dodržať rozsah vysielacieho času vyhradeného reklamným a telenákupeňým šotom počas jednej celej hodiny a to maximálne 20% (12 min.) za účelom potreby regulácie vysielateľa v súvislosti s ochranou divákov pred nadmerným vysielaním reklamných a telenákupeňých šotov, ktoré by mohli neprimeraným spôsobom narúšať integritu programov.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že v danom prípade bol zrejmý legitímny cieľ a to osobitná ochrana divákov pred nezákonným konaním vysielateľa alebo poskytovateľa audiovizuálnej služby na požiadanie, ktorý bolo potrebné chrániť a ktorý opodstatňuje predmetný zásah do práva na slobodu prejavu na základe zákonných obmedzení vyplývajúcich z ustanovení § 34 ods. 3 a § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z., ktorý bol nevyhnutný v demokratickej spoločnosti a zároveň primeraný, čím boli splnené všetky podmienky pre obmedzenie ústavou chráneného práva na slobodu prejavu vymedzeného v čl. 26 ústavy, ktoré je možné zaradiť pod limitačnú klauzulu ochrany práv a slobôd iných. Povinnosti vysielateľa vyplývajúce z § 34 ods. 3 a § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. v oblasti regulácie vysielania sú v súlade s právnymi predpismi práva EÚ, t.j. smernicou Európskeho parlamentu a Rady Európy č. 2010/13/EÚ o audiovizuálnych mediálnych službách (čl. 23 ods. 1) a medzinárodnými záväzkami, t.j. Európskym dohovorom o cezhraničnej televízii (čl. 13 ods. 4).

K námietke navrhovateľky, týkajúcej sa výroku II. napadnutého rozhodnutia, ohľadom časového rozsahu odvysielaných komunikátov, najvyšší súd konštatuje, že sa stotožňuje s tvrdením odporkyne, že navrhovateľka nevzala do úvahy komunikát v trvaní 16 sekúnd propagujúci súťaž Štartovací balíček TV JOJ odvysielaný v čase od 23:29:21 hod. do cca 23:29:37 hod. Uvedený komunikát bol zaradený do celkového času vyhradeného reklamným a telenákupeňým šotom, nakoľko z jeho obsahu vyplýva, že spadá pod definíciu telenákupe. Senát najvyššieho súdu sa z uvedených dôvodov nestotožnil s tvrdením navrhovateľky, že Rada v posudzovanom výroku rozhodnutia uviedla skutočnosti v rozpore so zisteným skutkovým stavom, z dôvodu ktorého je rozhodnutie nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov.

Rovnako senát najvyššieho súdu prisvedčil argumentácii odporkyne, že nález Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. II. ÚS 307/2014 nemožno aplikovať na prejednávanú vec, pretože sa týka inej povinnosti vysielateľov (§ 16 ods. 3 písm. b) zákona č. 308/2000 Z.z.) a síce povinnosti zabezpečiť objektívnosť a nestrannosť spravodajských programov a politicko-publicistických programov s tým, že názory a komentáre musia byť oddelené od informácií spravodajského charakteru.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, keďže v rozsahu navrhovateľkou vymedzených dôvodov, nebolo zistené pochybenie pri aplikovaní relevantných zákonných ustanovení, najvyšší súd napadnuté rozhodnutie Rady č. RP/36/2015 z 23. júna 2015 podľa § 250q ods. 2 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. tak, že v konaní neúspešnej navrhovateľke náhradu trov konania nepriznal.

O povinnosti navrhovateľky zaplatiť súdny poplatok rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá a § 5 ods. 1 písm. h) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v

znení neskorších predpisov a položky č. 10 písm. g) Sadzobníka súdnych poplatkov ako prílohy k uvedenému zákonu v znení účinnom od 1. septembra 2014, podľa ktorého poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný. Navrhovateľka je preto povinná zaplatiť súdny poplatok v sume 500 € na bankový účet podľa priloženého platobného predpisu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť dňa 1. júla 2016.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, ktorý v § 492 ods. 1 ustanovil, že konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.